

gyász elvesztésében vétkes gondatlanság terheli és hogy a károsult sem az elveszéskor, sem azóta nem volt abban a helyzetben, hogy a veszteséget a neki járó kártérítés szolgáltatása hiányában pótolja". V. I.

A kérdezési kötelezettség megsértése. Elég sűrű jelenség, hogy a bírói ítéletek a per sorsát olyan fordulóponton döntik el, amelyet a felek perbeli tárgyalásaik során alig érintettek. Amíg a pervita és az ítéleti állásfoglalás csak annyiban tér el, hogy a bíró judiciuma más pontra helyezi a lényegyet, mint a peres felek hitték, addig a feleket meglepetésszerűen érintő ítélezés körül hiba nincs. De sokszor a bírónak idegen pályákon való haladása tényleg meglepetés a felek számára, akik pro és contra és pedig akár a tényállásnak szükségessé vált kiegészítése ügyében, akár a szorosabb értelemben vett jogi előterjesztéseikkel adások maradtak, noha ezt megtették volna, ha tudnának arról, hogy mit tekint a bíróság a vita tengelyének. Bizonyos, hogy a bíróság a pervita alatt nem közli előre döntését a felekkel, de nincs sem jogi, sem pszichológiai akadálya annak, hogy a bíróság felhívja a felek figyelmét a tényállás olyan, a felek által elhanyagolt részletének fontosságára, amelyre a bíróság döntését alapítani szándékozik. Sőt a Pp. 225. §-a ezt a tisztázást a bíró pervezetési kötelezettségévé teszi. Ha a bíróság a jogvitától különálló, szinte a jogvitán kívül esett területen kereste a döntést, anélkül, hogy a feleket a vonatkozó tényállás felderítésére, esetleg a bíróság nézete szerint fontos bizonyíték előterjesztésére felhívta volna, ezzel a bíró megsértette a Pp. 225. §-át. A kérdezési, vagy Magyar nyelven szólva, felderítési kötelezettség megsértését Magyar is felülvizsgálati oknak tartja (Magyar polgári perjog 713. l.) és Kovács Marcell kommentárja is ezen az állásponton van és a gyakorlat illusztrálásául a jegyzetirovatban hivatkozik is — a Reichsgericht döntésére. (A polgári perrendtartás magyarázata 225. §. 324. l.) A Curia (P. III. 496/924.) határozata most a Pp. 325. §-ának megsértése címén feloldotta a felebbezési bíróság határozatát, mert a bíróság nem hívta fel alperest a vonatkozó ténykörülmények szabatos előterjesztésére és a meg nem nevezett tanuk megnevezésére. A P. II. 2500/924. sz. curiai határozat hibáztatja a felebbezési bíróságot, mert nem hívta fel felperest további bizonyítékainak előterjesztésére. Ennek a gyakorlatnak állandósulása kívánatos. B. S.

Visszakövetelheti-e az albérlő a Lakásrendelet 49. §-ában megszabott albérlési összeget meghaladó többletet? A nem vitás tényállás szerint albérlő-felperes 1924. májusától augusztusig lakott az albérlőbeadó-alperesnél, aki is az albérlési összeget 800.000 koronában határozta meg, ugyanakkor, amikor a rendelet szerint az első két hónapban havonként csak 36.180 K, a következő három hónapban havi 191.000 K járt volna. Albérlő, aki a 800.000 K elfogadásába csakis a nyomasztó lakásviszonyok és súlyos személyi körülményei miatt ment bele, nyomban az albérlési